

تعیین ترکیبات شیمیایی و انرژی قابل متابولیسم جو جوانه زده در جوجه های گوشتی

موسی الرضا راسته^۱ و بهروز دستار^۲

۱- کارشناس ارشد، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان
۲- استاد، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی گرگان، (نویسنده مسوول: dastar@gau.ac.ir)
تاریخ دریافت: ۹۱/۹/۲۲ تاریخ پذیرش: ۹۲/۷/۲۲

چکیده

این آزمایش به منظور تعیین ترکیبات شیمیایی و انرژی قابل متابولیسم جو جوانه زده با استفاده از جوجه های گوشتی انجام شد. برای این منظور پس از تعیین ترکیب شیمیایی جو و جو جوانه زده چهار آزمایشی شامل یک جیره پایه حاوی جو و جایگزینی سطوح ۰، ۳۳، ۶۶ و ۱۰۰ درصد جو جوانه زده در جیره پایه تهیه شد. برای اندازه گیری انرژی قابل متابولیسم ظاهری تصحیح نشده (AME) و تصحیح شده بر مبنای ازت (AMEn) از روش جمع آوری فضولات و همچنین استفاده از نشانگر اکسید کروم استفاده شد. نتایج آزمایش نشان داد جو جوانه زده نسبت به جو دارای انرژی خام (۴۱۳۲) در برابر ۴۰۶۵ کیلوکالری/کیلوگرم) و پروتئین خام (۱۱/۸۱) در برابر ۱۰/۸۷ درصد) بالاتر و مقدار بتاگلوکان کمتر (۱/۰۵۳) در برابر ۳/۱۸ درصد) بود. با افزایش نسبت جایگزینی جو جوانه زده، مقادیر AME و AMEn در هر دو روش اندازه گیری افزایش یافت، اما این افزایش در روش استفاده از نشانگر معنی دار بود ($P < 0.05$). میزان انرژی قابل متابولیسم جو جوانه زده در این آزمایش به روش برون یابی رگرسیون محاسبه شد. مقدار AME جو جوانه زده در روش جمع آوری فضولات و استفاده از نشانگر به ترتیب ۳۳۱۵/۰۵ و ۳۱۰۷/۹۵ کیلوکالری در کیلوگرم و مقدار AMEn جو جوانه زده در روش جمع آوری فضولات و استفاده از نشانگر به ترتیب ۳۳۰۴/۶۳ و ۳۱۱۰/۹۵ کیلوکالری در کیلوگرم تعیین شد.

واژه های کلیدی: جو جوانه زده، انرژی قابل متابولیسم، جوجه گوشتی

مقدمه

هستند به نحوی که وجود آنها در جیره باعث افزایش ویسکوزیته محتویات هضمی در روده ها شده و مانع از تأثیر آنزیم های گوارشی روی مواد مغذی می گردند. لذا این ترکیبات با مداخله در هضم و جذب مواد مغذی، باعث کاهش عملکرد در حیوانات تکمعه های بخصوص پرندگان می شوند (۴). جهت بهبود ارزش غذایی دانه جو و کاهش اثرات نامطلوب تغذیه ای آن، از فرآیندهای مختلف فیزیکی، بیولوژیکی و شیمیایی استفاده می شود تا بتوان از این محصول زراعی در جیره طیور بیشتر و با کارایی بهتر استفاده نمود. خیساندن جو در آب سال های زیادی است که مطرح شده است، اما هنوز مشخص نیست که کدام یک از اجزاء جو توسط آب تحت تأثیر قرار می گیرد. گزارش شده است که میزان بتاگلوکان و ویسکوزیته با اعمال ۲۲ ساعت خیساندن دانه جو کاهش می یابد. همچنین آنزیم های برون زادی باعث کاهش مقدار بتاگلوکان در طی خیساندن دانه جو می شود (۱۷). کل بتاگلوکان محلول جو پس از خیساندن کاهش می یابد و همچنین ۵۳ ساعت خیساندن همراه با استفاده از آنزیم در حین خیساندن باعث کاهش معنی داری در میزان بتاگلوکان نامحلول می شود و تأثیری که جوانه زنی جو بر ارزش غذایی جو دارد دقیقاً مشابه تأثیر افزودن آنزیم به جیره می باشد (۱۸).

جوانه زنی جو باعث افزایش میزان انرژی قابل متابولیسم می شود. پیر و لیسون (۱۲) نشان دادند که یک

دانه غلات و محصولات فرعی آنها از مهم ترین منابع خوراکی تأمین کننده کربوهیدرات ها و در نتیجه انرژی در جیره طیور می باشند که می توانند بیش از نیمی از جیره را تشکیل دهند. دانه جو با توجه به مناسب بودن شرایط اقلیمی و وضع آب و خاک کشورمان جهت توسعه کشت آن یکی از مواد خوراکی است که می تواند در تغذیه طیور مورد استفاده قرار گیرد. جو دارای غلظت بالایی از نشاسته، پروتئین، ویتامین و دیگر ترکیبات تغذیه ای مهم می باشد که باعث می شود به عنوان یک ماده خوراکی مهم تغذیه ای تلقی شود (۸). جو همچنین دارای مقدار زیادی پلی ساکاریدهای غیرنشاسته ای می باشد. در سال های اخیر توجه زیادی به اثرات منفی پلی ساکاریدهای غیرنشاسته ای بر ارزش غذایی دانه غلات شده است. مقدار پلی ساکاریدهای غیرنشاسته ای در غلات مختلف، متفاوت است. در ذرت و سورگوم، مقدار این ترکیبات بسیار کمتر است ولی جو، گندم، چاودار و تریتی کاله مقادیر قابل توجهی از این ترکیبات را دارا هستند (۵،۲). پلی ساکاریدهای غیرنشاسته ای محلول با غشاء گلیکوکالیکس^۱ لایه مخاطی روده واکنش داده و باعث افزایش ضخامت لایه مخاطی شده و در نتیجه سبب کاهش میزان جذب مواد مغذی در روده می شوند (۳). پلی ساکاریدهای غیرنشاسته ای به دلیل ساختمان ویژه ای که دارند قادر به جذب آب زیادی (تا ده برابر وزن خود)

1- Glycocalyx

داشت که برای هر تیمار ۶ تکرار در نظر گرفته شد. تیمارهای آزمایشی شامل جیره جو و جایگزینی سطوح ۳۳، ۶۶ و ۱۰۰ درصد جو جوانه‌زده به جای جو بود (جدول ۱). به تمام این جیره‌ها اکسید کرومیک به میزان ۰/۳ درصد به‌عنوان نشانگر غیرقابل هضم افزوده شد. جوجه‌های گوشتی به مدت ۷ روز از تیمارهای آزمایشی (جدول ۱) تغذیه شدند که ۴ روز اول (۴۶-۴۲ روزگی) به‌منظور دوره عادت پذیری و ۳ روز بعدی (۴۹-۴۶ روزگی) نیز به‌عنوان دوره رکورد برداری در نظر گرفته شدند. روش کار بدین صورت بود که در طی ۳ روز دوره رکورد برداری هر روز کل فضولات هر واحد آزمایشی جداگانه جمع‌آوری و توزین می‌شدند. از فضولات جمع‌آوری هر واحد آزمایش یک نمونه تهیه شد که برای خشک شدن به مدت ۴۸ ساعت در آن ۶۰ درجه سانتی‌گراد قرار داده شدند. سپس مقادیر انرژی قابل متابولیسم ظاهری (AME) و انرژی قابل متابولیسم ظاهری تصحیح شده برای ازت (AME_n) جو و جو جوانه‌زده به دو روش جمع‌آوری فضولات (با توجه به مقدار کل فضولات دفعی) و روش نشانگر (با توجه به غلظت اکسید کروم در فضولات دفعی) تعیین شدند. در طول آزمایش همواره آب و خوراک به صورت آزاد در اختیار پرندگان قرار داشت.

مقادیر انرژی قابل متابولیسم با استفاده از معادلات ذیل تعیین شدند.

معادله ۱: انرژی قابل متابولیسم ظاهری به روش جمع‌آوری فضولات

$$AME_{(kcal/kg)} = \frac{(FI \times GE_f) - (E \times GE_e)}{FI}$$

معادله ۲: انرژی قابل متابولیسم ظاهری به روش نشانگر

$$AME_{(kcal/kg)} = GF_{diet} - \left[GF_{excreta\ digesta} \times \left(\frac{M_{diet}}{M_{excreta\ digesta}} \right) \right]$$

معادله ۳: انرژی قابل متابولیسم ظاهری تصحیح شده بر مبنای ازت به روش جمع‌آوری فضولات

$$AMEn_{(kcal/kg)} = \frac{[(FI \times GE_f) - (E \times GE_e) - (NR \times K)]}{FI}$$

معادله ۴: انرژی قابل متابولیسم ظاهری تصحیح شده بر مبنای ازت به روش نشانگر

$$AMEn_{(kcal/kg)} = GE_{diet} - \left[GE_{excreta\ digesta} \times \left(\frac{M_{diet}}{M_{excreta\ digesta}} \right) \right] - \left(\frac{N_{diet}}{N_{excreta\ digesta}} \times \left[N_{diet} - \left[N_{excreta\ digesta} \times \left(\frac{M_{diet}}{M_{excreta\ digesta}} \right) \right] \right] \right)$$

FI: مصرف خوراک (گرم ماده خشک)، E: میزان فضولات دفعی (گرم ماده خشک)، NR: ابقاء ازت (گرم ماده خشک)، K: عدد ثابت (۸/۲۲)، Nf: درصد ازت خوراک، Ne: درصد ازت فضولات.

روز پس از جوانه‌زنی جو میزان انرژی قابل متابولیسم در حدود ۴ مگاژول بر کیلوگرم افزایش یافت، اما با افزایش زمان جوانه‌زنی مقدار انرژی به‌صورت خطی کاهش یافت. فنکگر و همکاران (۶) با تغذیه جو جوانه‌زده به جوجه‌های لگه‌ورن گزارش کردند ضریب تبدیل غذایی و قابلیت هضم ظاهری ماده خشک و چربی در آنها افزایش پیدا کرد. آنها همچنین نشان دادند که با افزایش زمان جوانه‌زنی، ارزش غذایی دانه جو افزایش نمی‌یابد، به‌طوری‌که ۴۸ ساعت جوانه‌زنی بهترین زمان می‌باشد. در تحقیقی که توسط ثابت‌مقدم و همکاران (۱۳) انجام گرفت نشان دادند که جوانه‌زنی جو باعث افزایش مقدار انرژی قابل متابولیسم می‌گردد. با توجه به اینکه در هنگام استفاده از جو در تغذیه طیور معمولاً از آنزیم‌های تجاری استفاده می‌شود که عمدتاً وارداتی هستند این آزمایش به‌منظور بررسی اثر جوانه‌زنی بر ترکیب و مقدار انرژی قابل متابولیسم دانه جو انجام شد.

مواد و روش‌ها

دانه‌های جو و جو جوانه‌زده (رقم ریحان) از مزرعه نمونه ارتش واقع در کیلومتر ۱۵ جاده آق‌فلا-گرگان تهیه شدند. نحوه جوانه‌زنی جو بدین صورت بود که ابتدا دانه‌های جو برای ۴۸ ساعت در آب خیس‌انده شد. سپس برای مدت ۷۲ ساعت در دمای ۱۷ تا ۱۸ درجه سانتی‌گراد و رطوبت ۷۰ تا ۸۰ درصد قرار گرفت تا فرآیند جوانه‌زنی انجام شود. در نهایت دانه جوانه‌زده در دمای ۵۰ درجه سانتی‌گراد قرار گرفت تا به رطوبت کمتر از ۸ درصد برسد. مقادیر ماده خشک، پروتئین خام، خاکستر، چربی خام، فیبر خام دانه‌های جو و جو جوانه‌زده بر اساس روش‌های معمول (۱) تعیین شد. مقدار انرژی خام با استفاده از بمب کالریمتر آدیاباتیک مدل RARR-1261 ساخت کشور آمریکا و مقدار بتاگلوکان جو و جو جوانه‌زده با استفاده از کیت آنزیمی شرکت مگازیم کشور ایرلند (Megazyme International Ireland Ltd) تعیین گردید.

در این تحقیق از جوجه‌های گوشتی نر سویه راس ۳۰۸ که به مدت ۴۲ روز با جیره‌های متعادل تغذیه شده بودند، استفاده گردید. در سن ۴۲ روزگی پس از ۸ ساعت گرسنگی جوجه‌ها توزین شدند و ۴۸ جوجه از میان ۲۸۰ قطعه جوجه که دارای وزن یکسانی بودند انتخاب و در ۲۴ واحد آزمایشی توزیع شدند. در این آزمایش ۴ تیمار وجود

$$NR = (F_i \times N_f) - (E \times N_e)$$

معادله ۵: ابقاء ازت

در این معادلات: GE: انرژی خام، AME: انرژی قابل متابولیسم، AMEn: انرژی قابل متابولیسم تصحیح شده بر مبنای ازت، M: درصد اکسید کروم، N: مقدار ازت،

جدول ۱- ترکیب تیمارهای آزمایشی (بر حسب درصد هوا خشک)

جیره‌های حاوی جو جوانه‌زده			
۱۰۰ درصد	۶۶ درصد	۳۳ درصد	جیره جو
---	۳۲/۰۸	۶۴/۱۶	۹۶/۳۴
۹۶/۳۴	۶۴/۱۶	۳۲/۰۸	---
۱/۲۹	۱/۲۹	۱/۲۹	۱/۲۹
۱/۳۱	۱/۳۱	۱/۳۱	۱/۳۱
۰/۲۵	۰/۲۵	۰/۲۵	۰/۲۵
۰/۲۵	۰/۲۵	۰/۲۵	۰/۲۵
۰/۳۶	۰/۳۶	۰/۳۶	۰/۳۶
۰/۳	۰/۳	۰/۳	۰/۳
۳۹۷۶/۹۳	۳۹۵۵/۴۶	۳۹۳۳/۹۹	۳۹۱۲/۵۳
۱۱/۳۶	۱۱/۰۹	۱۰/۶۹	۱۰/۳۷

۱: مکمل ویتامینی در هر کیلوگرم از خوراک مقادیر زیر را تامین می‌نمود. IU ۳۵۰۰۰۰۰ ویتامین A، IU ۹۰۰۰ ویتامین E، IU ۱۰۰۰۰۰۰ ویتامین D₃، ۱۰۰۰ میلی‌گرم ویتامین K₃، ۹۰۰ میلی‌گرم ویتامین B₁، ۳۳۰۰ میلی‌گرم ویتامین B₂، ۵۰۰۰ میلی‌گرم ویتامین B₃، ۱۵۰ میلی‌گرم ویتامین B₆، ۷/۵ میلی‌گرم ویتامین B₁₂، ۵۰۰ میلی‌گرم ویتامین B₉، ۱۵۰۰۰ میلی‌گرم ویتامین B₅، ۰/۱ میلی‌گرم ویتامین بیوتین و ۲۵۰۰۰۰ میلی‌گرم کولین.
 ۲: هر کیلوگرم از مکمل معدنی تأمین‌کننده مواد زیر بود: ۳۹۶۸۰ میلی‌گرم منگنز، ۳۳۸۸۰ میلی‌گرم روی، ۴۰۰۰ میلی‌گرم مس، ۴۰۰ میلی‌گرم ید، ۸۰ میلی‌گرم سلنیوم.

آن به مقدار ۱۷/۸۲ درصد می‌شود. آنها افزایش پروتئین را به از دست رفتن وزن خشک دانه‌های یولاف به واسطه انجام تنفس در طی فرایند جوانه‌زنی نسبت دادند. بنابراین دانه‌های جوانه‌زده براساس واحد وزن محتوی دانه‌های بیشتری است و بنابراین دارای میزان ازت کل بالاتری نسبت به دانه خام در همان واحد وزن می‌باشند. جوانه‌زنی جو همچنین باعث کاهش ۶۶/۸۸ درصدی میزان بتاگلوکان شد. گزارش شده است که در طی مرحله جوانه‌زنی فعالیت آنزیم‌های آلفا‌آمیلاز، بتا‌آمیلاز و بتاگلوکاناز افزایش می‌یابد (۹). این افزایش میزان بتاگلوکاناز حدود ۸۰ درصد بتاگلوکان در جو اولیه را تجزیه می‌کند و باعث کاهش بتاگلوکان می‌شود (۲۳). میزان فیبر خام جو نیز در زمان جوانه‌زنی افزایش یافت. به نظر می‌رسد عامل اصلی افزایش فیبر ناشی از مصرف قندهای حاصل از تجزیه نشاسته طی فرایند جوانه‌زنی باشد (۷). مقدار خاکستر جو جوانه‌زده کمتر از خاکستر جو بود. وایس و لورنز (۲۲) نیز نشان دادند که مقدار خاکستر در طی فرایند مالت‌سازی کاهش پیدا می‌کند.

نتایج بدست آمده از آزمایش در قالب طرح کاملاً تصادفی، با استفاده از نرم افزار SAS مورد تجزیه آماری قرار گرفت (۱۴). مقایسه میانگین‌ها با آزمون دانکن در سطح احتمال ($P < 0.05$) انجام شد. برای برون‌یابی رگرسیون معادلات مربوط به اندازه‌گیری انرژی قابل متابولیسم از نرم‌افزار Curve Fit استفاده شد.

نتایج و بحث

ترکیب شیمیایی دانه جو و جو جوانه‌زده در جدول ۲ گزارش شده است. با بررسی نتایج مشاهده می‌شود دانه جو در مقایسه با جو جوانه‌زده میزان پروتئین خام (۱۰/۷۸) در برابر ۱۱/۸۱ درصد، فیبر خام (۵/۵۹) در برابر ۶/۸۴ درصد، عصاره اتری (۲/۷۲) در برابر ۲/۹۲ درصد و انرژی خام (۴۰۶۵) در برابر ۴۱۳۲ کیلوکالری) کمتری دارد ولی میزان خاکستر (۲/۵۹) در برابر ۲/۵۲ درصد و بتاگلوکان (۳/۱۸) در برابر ۱/۰۵۳ درصد آن نسبت به جو جوانه‌زده بیشتر می‌باشد. در این آزمایش جوانه‌زنی جو باعث افزایش ۹/۵۵ درصدی پروتئین خام شد. تیان و همکاران (۱۹) گزارش کردند که جوانه‌زنی یولاف سبب افزایش پروتئین

جدول ۲- ترکیب شیمیایی دانه جو و جو جوانه‌زده (بر حسب درصد هوا خشک)

جو جوانه‌زده	جو	انرژی خام (Kcal/kg)
۴۱۳۲	۴۰۶۵	ماده خشک
۹۵/۶۷	۹۳/۰۷	پروتئین خام
۱۱/۸۱	۱۰/۷۸	فیبر خام
۶/۸۴	۵/۵۹	عصاره اتری
۲/۹۲	۲/۷۲	خاکستر
۲/۵۲	۲/۵۹	کل بتاگلوکان
۱/۰۵۳	۳/۱۸	

دانه جو در روش جمع آوری فضولات ۳۲۲۱/۵۸ کیلوکالری و در روش استفاده از نشانگر ۲۷۷۵/۷۴ کیلوکالری بود. مقادیر AME و AMEn دانه جو جوانه زده بر اساس روش های برون یابی رگرسیون محاسبه شد. مقدار AME جو جوانه زده در روش جمع آوری فضولات و استفاده از نشانگر به ترتیب ۳۳۱۵/۰۵ و ۳۱۰۷/۹۵ کیلوکالری در کیلوگرم و مقدار AMEn جو جوانه زده در روش جمع آوری فضولات و استفاده از نشانگر به ترتیب ۳۳۰۴/۶۳ و ۳۱۱۰/۹۵ کیلوکالری در کیلوگرم تعیین شدند.

مقدار AME و AMEn تیمارهای آزمایشی به روش جمع آوری کل فضولات و روش استفاده از نشانگر در جدول ۳ گزارش شده است. با افزایش سطح جو جوانه زده میزان انرژی قابل متابولیسم ظاهری در هر دو روش افزایش یافت. در عین حال، اختلاف بین مقادیر AME و AMEn تیمارهای آزمایشی در روش استفاده از نشانگر معنی دار بود ($P < 0.05$). مقدار AME دانه جو در روش جمع آوری فضولات ۳۲۲۱/۷۰ کیلوکالری و در روش استفاده از نشانگر ۲۷۶۸/۱۶ کیلوکالری بود. مقدار AMEn

جدول ۳- مقدار AME تیمارهای مختلف آزمایش (بر حسب کیلوکالری / کیلوگرم)

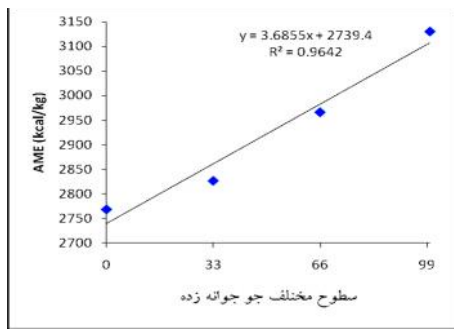
تیمارهای آزمایشی	AME (Kcal/kg)		AMEn (Kcal/kg)	
	استفاده از نشانگر	جمع آوری فضولات	استفاده از نشانگر	جمع آوری فضولات
جو	۲۷۷۵/۷۴ ^c	۳۲۲۱/۵۸	۲۷۶۸/۱۶ ^b	۳۲۲۱/۷۰
۳۳ درصد جو جوانه زده	۲۸۳۶/۸۶ ^{bc}	۳۲۳۱/۱۸	۲۸۲۶/۳۹ ^b	۳۲۳۱/۳۲
۶۶ درصد جو جوانه زده	۲۹۵۲/۲۲ ^d	۳۲۶۹/۹۹	۲۸۷۸/۸۴ ^d	۳۲۳۶/۴۴
۱۰۰ درصد جو جوانه زده	۳۱۴۲/۵۲ ^a	۳۳۱۰/۲۴	۳۱۳۰/۲۵ ^a	۳۳۴۴/۳۳
خطای استاندارد	۵۲/۷۲	۴۲/۳۸	۵۷/۴۸	۴۲/۳۹

میانگین های هر ستون با حروف غیر مشترک دارای اختلاف معنی دار می باشند ($P < 0.05$).

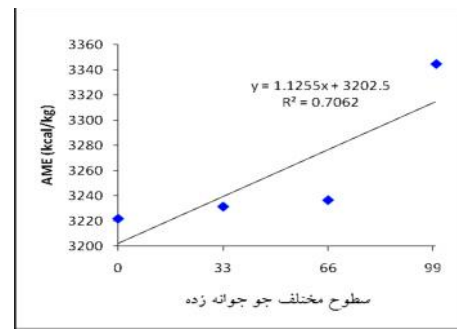
می باشد و این پلی ساکراید غیرنشاسته ای باعث افزایش ویسکوزیته محتویات دستگاه گوارش می گردد. انرژی قابل متابولیسم ظاهری در روش استفاده از نشانگر پایین تر از روش جمع آوری فضولات بود. تیلمن و والدروپ (۲۰) دو روش جمع آوری کل فضولات و استفاده از نشانگر را برای اندازه گیری انرژی قابل متابولیسم مواد خوراکی در جوجه های گوشتی مورد مقایسه قرار دادند. آنها گزارش کردند که نیازی به جمع آوری کل فضولات در طی دوره آزمایش نیست. میانگین انرژی قابل متابولیسم ظاهری که به روش جمع آوری فضولات تعیین شدند، به طور قابل ملاحظه ای بیشتر از روش نشانگر بود. قیصری و همکاران (۷) گزارش کردند که انرژی قابل متابولیسم در استفاده از دو روش جمع آوری فضولات و استفاده از نشانگر با یکدیگر اختلاف معنی داری دارند. از آنجایی که شرایط آزمایش در هر دو روش یکسان بودند، احتمالاً دلیل این اختلاف می تواند به علت وجود خطا در اندازه گیری مصرف خوراک و یا جمع آوری کل فضولات از سینی جمع آوری باشد. تعیین انرژی قابل متابولیسم از طریق روش استفاده از نشانگر در خوراک و فضولات نسبت به روش جمع آوری کل فضولات خطای کمتری دارد (۱۵).

نمودار مقدار AME به دو روش جمع آوری کل فضولات و استفاده از نشانگر در برابر سطوح مختلف جو جوانه زده در تیمارهای آزمایشی به ترتیب در شکل های ۱ و ۲ نشان داده شده است.

جانمحمدی و همکاران (۱۱) انرژی قابل متابولیسم چهار رقم جو را بین ۲۵۸۵/۸ تا ۳۲۲۲/۵ بدست آوردند. قیصری و همکاران (۷) میزان انرژی قابل متابولیسم ظاهری جو را ۲۱۹۹ بدست آوردند که بسیار پایین تر از مقدار بدست آمده در این تحقیق بود. این اختلافات می تواند ناشی از تفاوت رقم های دانه جو و یا شرایط کاشت و وضعیت آب و هوای منطقه باشد. جوانه زنی جو باعث افزایش معنی دار AME شد به طوری که مقدار AME اندازه گیری شده به روش استفاده از نشانگر از ۲۷۶۸/۱۶ به ۳۰۳۱/۲۵ کیلو کالری بر کیلوگرم افزایش یافت. اثر ضد تغذیه ای پلی ساکرایدهای غیرنشاسته ای بر انرژی قابل متابولیسم ظاهری به دلیل جلوگیری از هضم نشاسته، پروتئین و چربی در روده است (۵). جوانه زنی باعث کاهش این اثرات ضد تغذیه ای در جو می شود (۱۸). ثابت مقدم و همکاران (۱۳) نیز افزایش معنی دار انرژی قابل متابولیسم ظاهری جو را در زمان جوانه زنی آن نشان دادند. پیر و لیسون (۱۲) نیز نشان دادند که یک روز پس از جوانه زنی جو میزان انرژی قابل متابولیسم حدود ۴ مگاژول بر کیلوگرم افزایش می یابد. همچنین گزارش شده است که ۴۸ ساعت پس از جوانه زنی جو مقدار انرژی قابل متابولیسم حدوداً ۱/۱ مگاژول بر کیلوگرم افزایش می یابد (۱۰) ویلامید و همکاران (۲۱) نیز گزارش کردند که دلیل اصلی کاهش انرژی قابل متابولیسم در انواع جو وجود بتاگلوکان به عنوان مهم ترین کربوهیدرات غیرنشاسته ای

شکل ۲- مقدار AME به روش استفاده از نشانگر در برابر سطوح مختلف جو جوانه زده

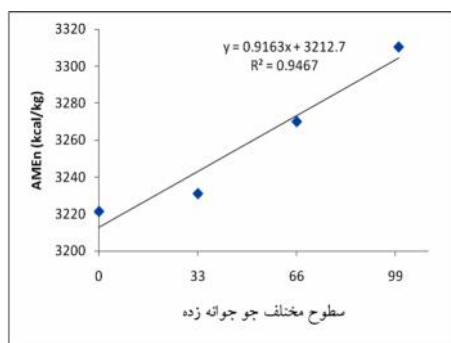

شکل ۱- مقدار AME به روش جمع آوری کل فضولات در برابر سطوح مختلف جو جوانه زده

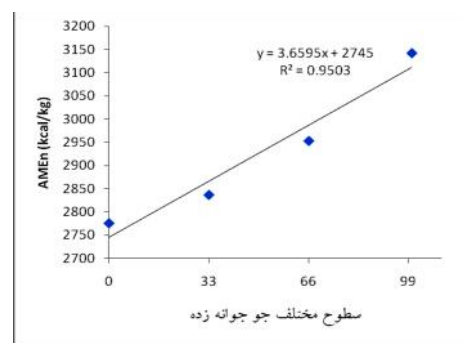
جداول احتیاجات غذایی طیور (۸) مقدار AMEn دانه جو برابر ۲۹۶۶ کیلوکالری در کیلوگرم بیان شده است که به مقدار اندازه گیری شده در این تحقیق نزدیک می باشد. جوانه زنی جو باعث افزایش معنی دار ۱۱/۶۷ درصدی AMEn شد. این افزایش می تواند از یک طرف به دلیل کاهش میزان بتاگلوکان جو در زمان جوانه زنی و از طرف دیگر افزایش میزان پروتئین در زمان جوانه زنی باشد. میزان پلی ساکاریدهای غیرنشاسته ای به ویژه بتاگلوکان محلول و پنتوز آنها در مقدار AMEn دانه جو نقش مؤثری دارند. از آنجائیکه میزان بتاگلوکان دانه جو از ۳/۱۸ به ۱/۰۵۳ درصد در جو جوانه زده رسیده است به نظر می رسد دلیل اصلی افزایش انرژی، کاهش بتاگلوکان باشد. نتایج بدست آمده با گزارش یعقوبفر (۲۴) مبنی بر این که میزان انرژی متابولیسم تعیین شده تحت تأثیر روش اندازه گیری قرار می گیرد مطابقت دارد.

نمودار مقدار AMEn به دو روش جمع آوری کل فضولات و استفاده از نشانگر در برابر سطوح مختلف جو جوانه زده در جیره های آزمایشی به ترتیب در شکل های ۳ و ۴ نشان داده شده است.

مقدار AMEn دانه جو با استفاده از روش جمع آوری کل فضولات برابر ۳۲۲۱/۵۸ کیلوکالری و به روش استفاده از نشانگر ۲۷۷۵/۷۴ کیلوکالری بدست آمد. جانمحمدی و همکاران (۱۱) میزان انرژی قابل متابولیسم چهار رقم جو را از ۲۶۱۳/۵ تا ۳۲۴۳/۱ گزارش کردند که این مقدار تفاوت به دلیل اختلاف رقم می باشد. در آزمایش حاضر مقادیر AMEn تیمارهای آزمایشی بیشتر از مقادیر AME بود که این نتایج با نتایج جانمحمدی و همکاران (۱۱) مطابقت دارد. این اختلاف نشان دهنده وجود تعادل منفی ازت در جوجه های گوشتی بوده است. قیصری و همکاران (۷) مقدار AMEn دانه جو را با استفاده از نشانگر ۲۱۲۴ کیلوکالری/کیلوگرم بدست آوردند که بسیار پایین تر از مقدار آزمایش حاضر است. این اختلاف می تواند به دلیل سن و نوع پرند باشد. همچنین این محققان روش های مختلف را با هم مقایسه کردند که نشان دادند مقدار AMEn در روش جمع آوری فضولات بالاتر از روش استفاده نشانگر می باشد که با نتایج این تحقیق مطابقت دارد. شریفی و همکاران (۱۶) مقدار AMEn دانه جو را ۲۸۸۵ کیلوکالری در کیلوگرم گزارش کردند. در

شکل ۴- مقدار AMEn به روش استفاده از نشانگر در برابر سطوح مختلف جو

شکل ۳- مقدار AMEn به روش جمع آوری کل فضولات در برابر سطوح مختلف جو جوانه زده

کیلوکالری در کیلوگرم افزایش یافت. اختلاف زیادی بین روش جمع‌آوری کل فضولات و یا استفاده از نشانگر اکسید کرم برای تعیین انرژی قابل متابولیسم ظاهری نمونه‌های مورد آزمایش مشاهده شد. با توجه به احتمال بروز خطاهای غیر قابل اجتناب در تعیین انرژی قابل متابولیسم به روش جمع‌آوری کل فضولات، در صورت استفاده از این روش باید دقت آزمایش را بالا برد و یا بهتر است از نشانگرها برای تعیین انرژی قابل متابولیسم مواد خوراکی استفاده شود.

جوانه‌زنی جو باعث افزایش مقدار انرژی خام و پروتئین خام جو و همچنین کاهش میزان بتاگلوکان آن شد. با جوانه‌زنی جو میزان AME و AMEn در هر دو روش جمع‌آوری فضولات و استفاده از نشانگر افزایش یافت به طوری که میزان AME در روش جمع‌آوری فضولات از ۳۲۰۲/۵ به ۳۳۱۵/۰۵ کیلوکالری در کیلوگرم و در روش استفاده از نشانگر از ۲۷۳۹/۴ به ۳۱۰۷/۹۵ کیلوکالری در کیلوگرم و همچنین مقدار AMEn در روش جمع‌آوری فضولات از ۳۲۱۲/۷ به ۳۳۰۴/۶۳ کیلوکالری در کیلوگرم و در روش استفاده از نشانگر از ۲۷۴۵ به ۳۱۱۰/۹۵

منابع

1. AOAC. 2000. Official methods of analysis of AOAC International. 17th edn. AOAC Int., Gaithersburg, MD.
2. Bedford, M.R. and H.L. Classen. 1992. Reduction of intestinal viscosity through manipulation of dietary rye and pentosanase concentration is effected through changes in the carbohydrate composition of the intestinal aqueous phase and results in improved growth rate and feed conversion efficiency in broiler chicks. *Journal of Nutrition*. 122: 560-569.
3. Choct, M. 1997. Feed non-starch polysaccharides: Chemical structure and nutritional significance. *Feed Milling International*. June issue. 13-26 pp.
4. Choct, M. and G. Annison. 1990. Anti-nutritive activity of wheat pentosan in broiler diets. *British Poultry Science*. 31: 811-821.
5. Choct, M. and G. Annison. 1992. The inhibition of nutrient digestion by wheat pentosans. *British Journal of Nutrition*. 67: 123-132.
6. Fengler, A.I., F.X. Aherne and A.R. Robblee. 1990. Influence of germination of cereals on viscosity of their aqueous extracts and nutritive value. *Journal of Animal Feed Science and Technology*. 28: 243-253.
7. Gheisari, A.A., Pourabadeh, A.H., Pourreza, J., Mahlougi, M. and R. Bahadoran. 2007. Determination of chemical composition and evaluation of apparent and true metabolizable energy of different barley cultivars in broiler chicks. *Journal of Science and Technology of Agriculture and Natural Resources*. 41: 405-415. (In Persian)
8. Golian, A. and M. Salar Moini. 1997. Nutrient Requirements of Poultry. Sazemen Eghtesadi Qusar. 193 pp. (In Persian)
9. Gupta, M., N. Abu-Ghannam and E. Gallagher. 2010. Barley for brewing: Characteristic changes during malting and application of its by-products. *Comprehensive Reviews in Food Science and Food Safety*. 9: 318-328.
10. Hughes, R.J. and R.J. Van Barneveld. 2004. Effects of germination of grains on apparent metabolizable energy values and performance of broiler chickens. *Proceedings of the 16th Australian Poultry Science Symposium*. Sydney, New South Wales, Australia. 47- 50 pp.
11. Janmohammadi, H., A. Taghizadeh and N. Pirany. 2009. Chemical composition and metabolizable energy content of some barley varieties of east Azarbyjan using adult Leghorn roosters. *Animal Science Reserches*. 19: 105-115. (In Persian)
12. Peer, D.J. and S. Leeson. 1985. Feeding value of hydroponically sprouted barley for poultry and pigs. *Journal of Animal Feed Science and Technology*. 13: 183-190.
13. Sabet Moghaddam, A., M. Mehdipour and B. Dastar. 2009. The determining of digestible energy and digestibility coefficients of protein, calcium and phosphorus of malt (Germinated Barley) in broilers. *International Journal of Poultry Science*. 8: 788-791.
14. SAS Institute, Inc. 2001. SAS User's Guide: Statistics. SAS Inst.Inc., Cary, NC.
15. Sibbald, I.R. 1982. Measurement of bioavailable energy in poultry feedstuffs: A review. *Canadian Journal of Animal Science*. 62: 983-1048.
16. Sharifie, S.D., F. Shariatmadari, A. Yagoub Far and M.A. Mousavi. 2000. Determination of chemical composition and metabolizable energy content of poultry feedstuffs produced in Kermansha Province and their comparative study with NRC and Canadian tables. *Pajouhesh-VA-Sazandagi*. 2000. 48: 95-97. (In Persian)
17. Svihus, B., C.E. Newman, R.K. Newman and I. Selmer-Olsen, I. 1996. Changes in extract viscosity, amino acid content, and soluble and insoluble -glucan and dietary fibre content of barley during different high moisture storage conditions. *Animal Feed Science and Technology*. 64: 257-272.
18. Svihus, B., R.K. Newman and C.W. Newman. 1997. Effect of soaking, germination and enzyme treatment of whole barley on nutritional value and digestive tract parameters of broiler chickens. *British Poultry Science*. 38: 390-396.
19. Tian, B., B. Xie, J. Shi, J. Wua, Y. Cai, T. Xu, S. Xue and Q. Deng. 2010. Physicochemical changes of oat seeds during germination. *Food Chemistry*. 119: 1195-1200.
20. Tillman, P.B. and P.W. Waldroup. 1988. Assessment of extruded grain amaranth as a feed ingredient for broilers. I-Apparent ME Values. *Poultry Science*. 67: 641-646.

21. Villamide, M.J., J.M. Fuente, P. Perea de Ayala and A. Fores. 1997. Energy evaluation of eight cultivars for poultry: Effect of dietary enzyme addition. *Poultry Science*. 76: 834-840.
22. Vis, R.B. and K. Lorenz. 1998. Malting and brewing with high β -glucan barley. *LWT-Food Science and Technology*. 31: 20-26.
23. Wang, J., G. Zhang, J. Chen and F. Wu. 2004. The changes of β -glucan content and β -glucanase activity in barley before and after malting and their relationships to malt qualities. *Food Chemistry*. 86: 223-228.
24. Yaghobfar, A. 2001. Effect of genetic line, sex of birds and the type of bioassay on the metabolisable energy value of maize. *British Poultry Science*. 42: 350-353.

Determination of Chemical Composition and Metabolisable Energy of Germinated Barley in Broiler Chickens

Moosal Reza Rasteh¹ and Behrouz Dastar²

1- M.Sc., Gorgan University of Agricultural Sciences and Natural Resources
2- Professor, Gorgan University of Agricultural Sciences and Natural Resources
(Corresponding author: dastar@gau.ac.ir)

Received: December 12, 2012 Accepted: October 14, 2013

Abstract

This experiment was conducted to measure chemical composition and metabolisable energy of germinated barley (GB) in broiler chickens. For this purpose, chemical composition of barley and GB was determined and then four experimental treatments consist of a barley basal diet and replacing 33, 66 and 100 percent of GB in the basal barley diet was prepared. Apparent metabolisable energy (AME) and nitrogen corrected apparent metabolizable energy (AMEn) was determined by total excreta collection and chromic oxide marker methods. Results indicated GB had higher gross energy (4132 vs 4065 kcal/kg) and crude protein (11.81 vs 10.78 percent) and lower β -glucan (1.053 vs 3.18 percent) than barley. Higher replacing GB in the barley basal diet led to increase of AME and AMEn in both of methods, but it was significant for marker chromic oxide method ($P < 0.05$). The metabolisable energy for GB was determined by regression method. The AME value of GB by total excreta collection and chromic oxide methods was 3315.05 and 3107.95 kcal/kg, and the AMEn value for GB was 3304.63 and 3110.95 kcal/kg for those methods respectively.

Keywords: Germinated barley, Metabolisable energy, Broiler chicken